

have faaet Brev fra Fogedkontoret om, at de ville blive satte paa Gaden, fordi de ikke ere i Stand til at betale Husleje. Kunne de Folk, der ikke selv have været arbejdsløse, dog ikke sætte sig ind i, hvor frygteligt det maa være for en Familie, Mand, Kone og Børn, at staa i en Tilstand som den nuværende, uden Penge, med ringe Klæder og med Udsigt til i Morgen eller i Overmorgen at blive satte paa Gaden og staa uden Husly og uden Udsigt til Hjælp og med endnu mindre Udsigt til Arbejde? Det er jo desværre saadan, at Flertallet i denne Sal ikke har kendt og ikke kender Arbejdsløshed og Sult. Havde de selv levet blandt de arbejdsløse, kendte de til Bunds de Forhold, der opstaa i Hjemmet, naar det er under Opløsning paa Grund af Arbejdsløshed, naar Klæder og Møbler, ja, selv Børnetøj maa vandre til Marskandiseren eller Laanekontoret, saa havde de sikkert varmere Følelser, end de have givet Udtryk nu, og saa lod de sikkert i højere Grad Følelsen raade overfor de arbejdsløse, end det Forslag, som her ligger fra det ærede Flertal, vidner om.

Her tales i Forslagene om, at Statsarbejderne skulle fremmes. Ja, det er selvfølgelig en udmærket Vej, den bedste Vej, en Vej, som de arbejdsløse mere end nogen anden ønsker, at Staten skulde slaa ind paa, at sætte Arbejde i Gang for de arbejdsløse. De ønske intet hellere end Arbejde: hellere Arbejde end Naadegaver, hvad enten de komme fra Stat eller Kommune eller privat Godgørenhed. Men Arbejdsløsheden har jo allerede længe været stor. Sidste Vinter var der et meget betydeligt Tal af arbejdsløse, men til Trods for, at man sidste Vinter vidste, at man var inde i en Krise, og man maatte kunne forudse, at denne Vinter vilde blive endnu frygteligere end den forrige, gik Sommeren hen, uden at man satte ekstraordinær Kraft paa at fremme Statsarbejder, som allerede var i Gang. Jeg nævnede forleden under Omtalen af Rigshospitalet, at der i Maj Maaned f. A. blev vedtaget Opførelse af en Bygning, men endnu i dette Øjeblik er denne Bygning ikke paabegyndt. Hele Sommeren er gaaet, uden at man har fundet Anledning til at gaa ekstraordinært frem og faa dette Byggearbejde forceret. Og saaledes som det er gaaet her, er det gaaet med de andre Arbejder, om hvilke det saa kønt siges, at de skulde fremmes nu til Sommer. Hele sidste Sommer gik, uden at man fremmede dem, og jeg har paa Fornemmelsen, at det gaar

overordentlig besværligt med at faa forceret de Arbejder, Staten har paabegyndt.

Der er, som det allerede er nævnt, vel omkring 40,000 arbejdsløse her i Landet, og af disse er der mange Tusinde, der have opbrugt den ordinære Understøttelse, som de kunne faa gennem deres Organisationer. Nu taler man om, at man vil etablere Arbejdsanvisning, man taler om, at man skal standse Tilgangen fra Landet til Byerne. Det er, som jeg har sagt, udmærket godt alt sammen. Arbejdsanvisning er en god Ting, noget, som vi Arbejdere i vore Fagforeninger have beskæftiget os med i mange, mange Aar, længe før den højtærede Indenrigsminister fandt paa, at det var noget, som kunde afhjælpe Nøden. Men naar der tales om at standse Tilgangen fra Land til By og om at anvise Arbejdere fra Byerne Arbejde ude paa Landet, maa det dog erindres, at det er forholdsvis kortere Perioder, hvori Trang kan afhjælpes ad den Vej, og til Afhjælpning af den øjeblikkelige, nu eksisterende Nød er dette et Middel, der, som jeg begyndte med at sige, kun kan virke som Ironi overfor de arbejdsløse.

Der siges, at der ingen arbejdsløse er andre Steder end i de store Byer, at der ingen er ude paa Landet. Nu tillader jeg mig at mene, at jeg ogsaa har adskilligt Kendskab til Landet, og jeg er vidende om, at til Trods for, at Landet, som det ærede Medlem for Københavns 10de Valgkreds (P. Knudsen) sagde, har været i Stand til at sende sine Folk bort derfra ind til Byerne og derved bringe de arbejdsløses Tal til at stige i disse, naar Arbejdsløshedsperioder indtræffe, og bringe det betydeligt ned ude paa Landet, er Forholdet dog det, at der ogsaa her og der i adskillige Landkommuner i Øjeblikket befinder sig ikke saa faa arbejdsløse, procentvis vel ikke tilnærmelsesvis saa mange som i København og de store Byer, men dog nogle.

Naar saa Talen er om denne Udveksling af Arbejdere mellem By og Land, vil jeg dog bede om, at man ikke nærer alt for stor Tro til, at det skulde føre os ind i lykkeligere Tilstande. Thi hvad vil det sige, at man skulde have Byernes nuværende Arbejdsstyrke flyttet ud paa Landet? Skibstømrere, Skomagere og Skræddere, og hvad de alle sammen hedde, er der dog alligevel ikke Brug for i det moderne Landbrug, de kunne jo slet ikke finde Beskæftigelse paa Landet. Naturligvis kan en hel Del af dem, som oprindeligt er ud-